

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-01369/21-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále také jen „Úřad“), jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. 1. 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl o odvolání žadatele o informace – Hlídač státu, z.ú., se sídlem Velenovského 648, 251 64 Mnichovice, IČ: 05965527, zastoupeného panem [REDACTED] ředitelem (dále jen „žadatel o informace“ nebo „žadatel“), proti rozhodnutí povinného subjektu MERO ČR, a.s., se sídlem Veltruská 748, 278 01 Kralupy nad Vltavou, IČ: 60193468 (dále jen „povinný subjekt“), o odmítnutí žádosti o informace ze dne 8. 3. 2021, doručenému žadateli o informace téhož dne, č.j. O/2021/00224, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se rozhodnutí povinného subjektu č.j. O/2021/00224 ze dne 8. 3. 2021, doručené žadateli o informace téhož dne, **ruší a věc se vrací k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

Žadatel o informace se žádostí ze dne 22. 2. 2021 obrátil podle zákona č. 106/1999 Sb. na povinný subjekt o poskytnutí níže uvedených informací:

„Informace o výši veškerých vyplacených příjmů ze závislé činnosti (mzdy včetně, avšak nikoli výlučně, osobního ohodnocení a všech příplatků), odměn (včetně, avšak nikoli výlučně odměny řádné, mimořádné a odměny za plnění cílových úkolů), jiných příjmů a benefitů spojených s výkonem funkce (včetně, avšak nikoli výlučně, odměny za působení v dozorcích orgánech a naturální požitky – nepeněžitý příjem spočívající v užívání služebního vozidla, poskytnuté ubytování), a to vše v hrubé výši, tj. před zdaněním, zdůvodnění mimořádné odměny, a počet odpracovaných měsíců, a to u všech zaměstnanců na vedoucích pozicích, tj. těch, kteří

- a) vykonávají řídicí pozici v rámci povinného subjektu (tj. nejvýše nadřízeného zaměstnance a všech zaměstnanců v jeho přímé podřízenosti), nebo
- b) se podílejí na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu (např. kontrolní, dohledovou či inspekční činnosti) nebo mohou povinný subjekt nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit, nebo
- c) provádějí či organizují činnost, která je úkolem povinného subjektu, nebo
- d) mají faktický vliv na činnost povinného subjektu, nebo
- e) svou činností mohou mít ekonomický dopad na veřejný rozpočet či hospodaření povinného subjektu

a to za kalendářní rok 2020 (vyplacených, resp. poskytnutých v souvislosti s výkonem uvedené pozice, resp. funkce za období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020.

Prosím o poskytnutí ve struktuře pozice – sekce – plat – odměny – jiné funkční požitky – zdůvodnění mimořádné odměny – počet odpracovaných měsíců (částky všech příjmů prosím uvádějte v hrubé výši, tj. před zdaněním).“

Povinný subjekt svým rozhodnutím č.j. O/2021/00224 ze dne 8. 3. 2021 žádost o informace odmítl podle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 8b zákona č. 106/1999 Sb., a to z důvodu, že povinný subjekt není subjektem, na který se vztahuje povinnost poskytnout informace dle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., tj. povinnost poskytnout informaci o příjemcích veřejných prostředků, neboť povinný subjekt nehospodaří s veřejnými prostředky, neboť není žádným způsobem napojen na veřejné rozpočty a ani není příjemcem dotací poskytovaných z veřejných rozpočtů. Následně dne 10. 3. 2021 vydal „opravné rozhodnutí“, kterým opravil rozhodnutí v části „Poučení“ následovně: „Proti tomuto rozhodnutí je možné podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení. Odvolání lze podat u Úřadu pro ochranu osobních údajů.“

Žadatel o informace podal dne 16. 3. 2021 proti výše uvedenému rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace odvolání, které bylo dne 18. 3. 2021 postoupeno povinným subjektem Úřadu, a to spolu se spisovou dokumentací.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení ve věci rozhodnutí o odmítnutí žádosti vydaného povinným subjektem. Zákon č. 106/1999 Sb. byl novelizován zákonem č. 111/2019 Sb. Na základě této novely došlo ke změně ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. se do 1. 1. 2020 postupuje podle § 16, § 16a, § 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů, tedy ve znění zákona účinném do 23. 4. 2019. S ohledem na toto přechodné ustanovení je Úřad příslušným pro vedení odvolacího řízení a pro vedení řízení o stížnosti u vybraných povinných subjektů od 2. 1. 2020, a to i u těch řízení, která byla zahájena před účinností výše uvedených změn, a do 1. 1. 2020 nebyla ukončena.

MERO ČR, a.s., je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb., neboť jde o obchodní společnost, jejímž stoprocentním vlastníkem je stát představovaný Ministerstvem financí, jakožto jediným akcionářem. Dle platné právní úpravy nelze určit jeho nadřízený orgán podle ustanovení § 178 správního řádu; z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen dle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a je jím Úřad.

III.

Věcné posouzení odvolání

Úvodem Úřad konstatuje, že povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí, setrval na svém postupu a důvodech pro odmítnutí žádosti o informace.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Žadatel o informace ve svém odvolání uvedl, že dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jsou kromě jiných subjektů povinné poskytovat informace i veřejné instituce, přičemž odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 686/02 a sp. zn. I ÚS 260/06 v rámci, kterých Ústavní soud vymezil znaky veřejné instituce, kterými jsou veřejný účel, zřizování státem, kreování jejich orgánů státem, jakož i státní dohled nad jejich činností. Dále pro upřesnění uvedl, že z citovaných nálezů vyplývá, že státní podniky jsou povinnými subjekty dle zákona č. 106/1999 Sb., a to jak v případě, že jejich zřizovatelem je Česká republika, tak i v případě, že jsou zřízeny územním samosprávným celkem. Na základě důvodů uvedených v odvolání proto žadatel o informace trvá na poskytnutí žádaných informací.

Úřad úvodem konstatuje, že z ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu vyplývá, že podané odvolání musí mít náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu jej napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo s tím, že není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadeno, platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí. Z výše uvedeného tvrzení žadatele o informace, že trvá na poskytnutí žádaných informací povinným subjektem, lze dle názoru Úřadu dovodit, že žádá o zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí v plném rozsahu. Odvolací námitku pak Úřad spatřuje v tvrzení žadatele o informace, že povinný subjekt je veřejnou institucí ve smyslu uvedených nálezů Ústavního soudu, na kterého dopadá informační povinnost dle zákona č. 106/1999 Sb., a proto by mu měla být žádaná informace poskytnuta.

Ke shora uvedené námitce žadatele o informace Úřad uvádí, že v předmětné věci není spor o tom, zda povinný subjekt je či není veřejnou institucí, neboť sám povinný subjekt v rámci odvoláním napadeného rozhodnutí konstatoval, že naplňuje znaky veřejné instituce

ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., kdy se současně odkázal na náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 618/18 ze dne 2. 4. 2019 (dále jen „náleží OTE“). Povinný subjekt však v odvolání napadeném rozhodnutí uvedl, že není subjektem, na který se vztahuje povinnost poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků dle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., neboť nehospodaří s veřejnými prostředky, neboť není žádným způsobem napojen na veřejné rozpočty a ani není příjemcem dotací poskytovaných z veřejných rozpočtů.

Úřad k dané věci konstatuje, že dosavadní judikatura se předmětnou věcí dosud nezabývala a nedává jednoznačnou odpověď na otázku, co přesně jsou „veřejné prostředky“ a zda vůbec, případně v jaké míře hospodaří s veřejnými prostředky soukromoprávní obchodní korporace, pokud jsou zároveň povinnými subjekty. Takovéto případy je třeba řešit ad hoc.

Ve výše uvedeném náleží OTE, na který v rozhodnutí odkázal povinný subjekt, Ústavní soud sjednotil kolizi dvou dříve vydaných protichůdných nálezů (tj. náleží sp. zn. [I. ÚS 260/06](#) ve věci Letiště Praha a náleží sp. zn. IV. ÚS 1146/16 ve věci ČEZ). Ústavní soud v náleží OTE konstatoval, že veřejnou institucí podle zákona č. 106/1999 Sb. je jakákoliv obchodní společnost, jejímž stoprocentním vlastníkem je stát, případně veřejnoprávní korporace. Dále z něj vyplývá, že i v případě, kdy daný subjekt nesleduje veřejný účel, je třeba dbát na to, aby veřejné prostředky, které jsou užívány v souladu se zákonem k soukromým účelům, byly užívány hospodárně (tj. nelze akceptovat iracionální či nehospodárné nakládání s veřejnými prostředky pouze na základě důvodu, že se tak děje v rámci podnikatelské činnosti daného subjektu.). Dále Ústavní soud konstatoval, že ani okolnost, že povinné subjekty vyvíjejí podnikatelskou činnost a nacházejí se v konkurenčním prostředí s ostatními soukromými subjekty, nezakládá důvod, pro který by měla být oslabována veřejná kontrola jejich hospodaření. Ústavní soud tedy akcentoval smysl zákona č. 106/1999 Sb., tzn. v maximální možné míře umožnit přístup veřejnosti k údajům, které se týkají činnosti povinných subjektů. Smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci, což ovšem zahrnuje též kontrolu hospodaření s majetkovými hodnotami, jež jsou veřejnou mocí přímo nebo nepřímo ovládány. Dále konstatoval, že se daný právní názor týká otázky vymezení povinných subjektů, a nikoliv rozsahu konkrétních informací, které by měly být k žádosti poskytovány, neboť rozsah poskytnutí dané informace totiž lze u povinných subjektů omezit, a to z řady důvodů, zejména dle ustanovení § 7 až 11 zákona č. 106/1999 Sb.

Dále Úřad považuje za nutné připomenout specifikum tohoto případu, kdy nakládání s veřejnými prostředky ze strany povinného subjektu nespočívá v přímém čerpání prostředků z veřejných rozpočtů (např. k pokrytí ztráty povinného subjektu), ale naopak v každoročním odvodu dividend vlastníku společnosti, tedy České republice, do veřejných rozpočtů. Povinný subjekt není orgánem státní správy ani územního samosprávného celku, kde by nebylo pochyb o tom, že údaje o výši platu, odměn i dalších benefitech členů vysokého managementu mají být dle zákona č. 106/1999 Sb. poskytnuty. Úřad v daném případě vychází z toho, že povinný subjekt je obchodní společností, která je vlastněna výhradně státem s tím, že není pochyb o tom, že se jedná o povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb. Nelze však opomenout skutečnost, že určitá část činnosti povinného subjektu se uskutečňuje ve veřejném zájmu. Úřad k předmětné věci zjistil, že povinný subjekt vznikl dne 1. 1. 1994,

kdy jeho prvním vlastníkem byl Fond národního majetku, přičemž po jeho zrušení vykonává stát svá vlastnická a zakladatelská práva prostřednictvím Ministerstva financí ČR. Povinný subjekt je výhradním přepravcem ropy potrubními systémy do České republiky a je majitelem a provozovatelem Centrálního tankoviště ropy Nelahozevy, kde jsou skladovány strategické nouzové zásoby ropy a pohonných hmot pro Českou republiku. Dané skutečnosti lze také ověřit na webových stránkách povinného subjektu www.mero.cz, kde je uvedeno, že rozhodující oblastí podnikatelské činnosti je přeprava ropy ze zahraničí ropovody IKL a Družba pro tuzemské rafinérie s tím, že v současné době je ropa dodávána jedinému odběrateli, kterým je společnost UNIPETROL RPA, s.r.o., která vlastní rafinérie v Litvínově a v Kralupech nad Vltavou. Druhou nejvýznamnější oblastí podnikatelské činnosti povinného subjektu je skladování a ochraňování státních hmotných rezerv ropy, které je povinným subjektem zajišťováno na základě smlouvy uzavřené s ČR - Správou státních hmotných rezerv. Tyto skutečnosti je dle názoru Úřadu nezbytné při posuzování žádosti o informace zohlednit.

V daném případě, je tedy třeba posoudit, nakolik je v daném případě u povinného subjektu naplněn znak hospodaření s veřejnými prostředky (pozn. hospodaření s veřejnými prostředky není pojmovým znakem veřejné instituce jako takové), jinak řečeno, jsou zaměstnanci povinného subjektu, jakožto akciové společnosti ve 100% vlastnictví státu, příjemci veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 57/2006-67 ze dne 29. 5. 2008 lze dovodit, že akciová společnost, jejímž jediným akcionářem je subjekt veřejného práva (v daném případě stát), nepochybně hospodaří alespoň zčásti s veřejnými prostředky představovanými základním kapitálem vloženým subjektem veřejného práva. Tento judikatorní závěr ale nutně neznamená, že by akciová společnost, jejímž jediným akcionářem je stát, hospodařila pouze s veřejnými prostředky, a tedy, že i všechny vyplacené platové, mzdové a obdobné prostředky spadají do této kategorie. Nejvyšší správní soud zde naopak akceptuje i existenci vlastních („neveřejných“) prostředků společnosti. K výše uvedenému Úřad dodává, že dostupná judikatura vychází v těchto případech z povahy činnosti dotčené veřejné instituce, jako činnosti, jež má veřejnou povahu (jde o veřejnou službu) a tudíž i prostředky mzdového charakteru jsou v tomto případě prostředky na zajištění takové veřejné služby, pročež jde o informace poskytnutelné v režimu komentovaného ustanovení (k tomu srov. *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 437 s.*). Úřad si na tomto místě dovoluje odkázat na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S0057/2018/VZ-04759/2018/533/BKu ze dne 15. 2. 2018, které je veřejně k dispozici na webových stránkách www.uohs.cz, kdy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže uvedl: *„Jestliže charakterem činnosti zadavatele (pozn. Úřadu: Zadavatelem je v daném rozhodnutí míněn povinný subjekt, tj. MERO ČR, a.s.) je skladování nouzových zásob ropy a doprava ropy do České republiky, je zřejmé, že zadavatel je strategicky významnou společností České republiky především z hlediska zajištění materiálního zabezpečení státu strategickou surovinou. Nemůže být tedy sporu o tom, že zadavatel přispívá k uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu.“* Dále z daného rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt je „ovládán“ jediným akcionářem a to státem, kdy práva akcionáře vykonává prostřednictvím své organizační složky - Ministerstva financí ČR,

ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, v platném znění, což vyplývá ostatně i ze stanov povinného subjektu, konkrétně z článku 12 odst. 3, ve kterém je stanoveno, že po dobu, kdy má společnost jediného akcionáře, valná hromada se nekoná a působnost valné hromady vykonává tento jediný akcionář. Výše uvedené skutečnosti je tedy nezbytné při posuzování žádosti o informace zohlednit.

Dále si Úřad dovoluje odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 89/2016 – 40 ze dne 1. 6. 2016, ve kterém se Nejvyšší správní soud přiklonil k argumentaci Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 A 104/2015 – 57 ze dne 31. 3. 2016 týkající se vymezení pojmu tzv. veřejné instituce, a zda takováto veřejná instituce představovaná obchodní společností s majetkovou účastí státu poskytuje veřejné prostředky dle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. v podobě platu generálnímu řediteli. V řešeném případě byl povinný subjekt národní podnik, nicméně závěry Nejvyššího správního soudu, resp. Krajského soudu v Českých Budějovicích týkající se otázky poskytnutí informací o výši odměn generálního ředitele povinného subjektu lze dle názoru Úřadu vztáhnout i na nyní řešený případ. Krajský soud v Českých Budějovicích uvedl: „[8] Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda požadované informace o platu generálního ředitele mohou být žalobci poskytnuty s odůvodněním, že se jedná o příjem z veřejných prostředků. Vyšel z toho, že pojem „veřejné prostředky“ je nutné v souladu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vykládat tak, jak je uvedeno v ustanovení § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, který veřejné prostředky definuje jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy nebo jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnické osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky. Soud proto neměl pochyb o tom, že žalovaný hospodaří s veřejnými prostředky, neboť tato skutečnost vyplývá z jeho majetkové podstaty, která je tvořena veškerým majetkem a právy bývalého Českého akciového pivovaru v Českých Budějovicích, přičemž žalovaný podniká s majetkem státu vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Skutečnost, že žalovaný hospodaří i s vlastními prostředky získanými prodejem svých produktů, nemůže vyloučit kontrolu ze strany veřejnosti nad hospodařením žalovaného, neboť oddělení těchto prostředků v rámci hospodaření žalovaného není možné. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, vztahující se k poskytování informací o platu pracovníků veřejné správy, dospěl k závěru, že tyto informace mají být poskytnuty ohledně osob v řídicích pozicích, přičemž v takové pozici generální ředitel žalovaného bezpochyby je. Na osobu generálního ředitele proto dopadá ustanovení § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, byť by byl příjemcem veřejných prostředků jen v minimálním rozsahu. S ohledem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, přitom veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací o odměně generálního ředitele převáží nad právem na ochranu soukromí.“. Na tomto místě Úřad uvádí, že výše uvedené závěry týkající se poskytování veřejných prostředků ve formě platu osobám v řídicích pozicích nebyly překonány ani zásadním nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017

(dále jen „platový náleží“), ve kterém Ústavní soud uvádí toto: „116. Ústavní soud v projednávaném případě neshledává problém ve výkladu pojmů, obsažených v ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, jako např. "veřejné prostředky" či "příjemce veřejných prostředků." Dané ustanovení je natolik obecné, že **nevylučuje, aby za veřejné prostředky byly považovány i finanční prostředky určené na výplatu odměn za práci zaměstnanců povinných subjektů.**“.

Výše uvedené judikatorní závěry je tedy nezbytné dle názoru Úřadu při posuzování žádosti o informace zohlednit, a to do jisté míry i v souvislosti s personálním obsazováním jednotlivých orgánů právnických osob s majetkovou účastí státu, které se v případě povinného subjektu řídí zákonem č. 353/2019 Sb., o výběru osob do řídicích a dozorčích orgánů právnických osob s majetkovou účastí státu (nominační zákon), ve znění pozdějších předpisů (Členové daných orgánů jsou zvoleni rozhodnutím jediného akcionáře, tj. Ministerstva financí České republiky).

Úřad dále k předmětné věci uvádí, že z pohledu rozhodovací praxe jednotlivých soudů, prošla problematika poskytování informací, týkající se platů a odměn zaměstnanců povinných subjektů, poměrně bouřlivým vývojem, a to od původní převažující ochrany těchto specifických informací při provedení testu veřejného zájmu, tj. testu proporcionality (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 40/2010-60 ze dne 11. 11. 2011) přes jejich téměř absolutní poskytování povinnými subjekty bez provádění tohoto testu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011, a zejména pak rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014,) až po překonání tohoto názoru a možnost poskytnutí těchto informací za splnění specifických podmínek modifikovaného testu proporcionality, tzv. platového testu tak, jak jej modifikoval náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 (dále jen „platový náleží“). Ústavní soud v platovém náleží, konkrétně v bodu 125 uvádí, že povinný subjekt je oprávněn odmítnout poskytnout žadateli požadované informace o platu a odměnách zaměstnance, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- 1) informace existuje a je dostupná;
- 2) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“;
- 3) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- 4) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, pak je namíště odmítnutí žádosti o informace. Ústavní soud v platovém náleží po rozboru relevantní právní úpravy s přihlédnutím k názoru Evropského soudu pro lidská práva konstatoval, že informaci o výši platu či odměny konkrétní fyzické osoby lze poskytnout jen tehdy, jestliže v konkrétním případě po provedení testu proporcionality povinný subjekt dovede, že převažuje veřejný zájem na jejím zpřístupnění nad ochranou osobnosti a osobních údajů. Ústavní soud v platovém náleží tedy zdůraznil princip spravedlivé rovnováhy mezi žadatelovým právem na informace a právem na ochranu osobnosti konkrétních dotčených osob, což znamená, že je povinností povinného subjektu vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem konkrétní žádosti hodnotit, resp. poměřovat mezi oběma právy a pro zpřístupnění požadované informace nalézt legitimní důvody. Úřad je s ohledem na výše uvedené toho názoru, že výše uvedené judikatorní závěry je nezbytné při posuzování žádosti o informace zohlednit.

Úřad na základě posouzení všech relevantních skutečností a na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Povinný subjekt se dostatečně nevypořádal se skutečností, zda se v předmětné věci jedná v případě požadovaných informací o poskytování veřejných prostředků dle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Zcela dle názoru Úřadu opomenul své specifické postavení na jednu stranu, jako veřejné instituce ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., kdy svou činností přispívá do jisté míry k uspokojování potřeb veřejného zájmu, a na druhou stranu jako obchodní korporace na niž dopadá zvláštní právní úprava vztahující se k obchodním korporacím a jejich fungování, zejména pak zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, a zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, v platném znění, kterými je povinný subjekt taktéž vázán. Dále opominul skutečnost, že je „ovládán“ jediným akcionářem – státem, který rozhoduje např. o vyplacení dividend, které jsou příjmem veřejných rozpočtů. Dále povinný subjekt zcela opomněl provést tzv. platový test ve smyslu platového nálezu, v rámci kterého by posoudil, zda jsou v případě podané žádosti o informace naplněna jednotlivá kritéria pro poskytnutí či odmítnutí žádaných informací.

Povinný subjekt pochybil, když poskytnutí požadované informace odmítl z důvodu, že povinný subjekt nehospodaří s veřejnými prostředky a není tedy subjektem, na který se vztahuje povinnost poskytnout informace, bez toho, aniž by minimálně v odůvodnění rozhodnutí uvedl konkrétní ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., na základě kterého žádost o informace odmítá a užití daného ustanovení řádně odůvodnil. Odkaz na ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., není v daném případě relevantní, neboť se jedná o ustanovení „pozitivní“, kdy výjimku, tj. důvod pro odmítnutí poskytnutí informací, tvoří odst. 2, který však v předmětném případě nelze použít. Pokud bylo úmyslem povinného subjektu požadované informace chránit, muselo by být poskytnutí požadovaných informací odmítnuto, na základě ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s článkem 6 odst. 1 GDPR, a současně řádně odůvodněno, což však učiněno nebylo.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelné, a tedy v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Úřad si dále dovoluje povinný subjekt upozornit na nepřesnou textaci poučení o opravném prostředku, a to i po jeho úpravě povinným subjektem dne 10. 3. 2021, neboť odvolání se dle ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal (pozn. tedy nikoliv u Úřadu, jak je uvedeno v opraveném poučení.), s tím, že dle ustanovení § 89 správního řádu bude o odvolání rozhodovat nejbližší nadřízený správní orgán, kterým je dle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 178 správního řádu Úřad.

IV.

Vázanost orgánu prvního stupně odvolacím rozhodnutím v dalším řízení

Povinný subjekt v rámci nového projednání žádosti o informace znovu posoudí, zda se v případě žádaných informací jedná o poskytování veřejných prostředků dle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., s tím, že následně provede tzv. platový test ve smyslu platového nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 1376/16. Povinný subjekt ve smyslu aktuální judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyrozumí všechny žádosti

o informace dotčené osoby dle ustanovení § 4 odst. 3 správního řádu s tím, že by se měl zaměřit na vedení společnosti, tedy představenstvo, a vyzve žadatele o informace, aby se vyjádřil k jednotlivým podmínkám tzv. platového testu. Dále zohlední zvláštní právní předpisy vztahující se na obchodní korporace a jejich uspořádání s tím, že se zároveň zaměří na své specifické postavení, kdy svou činností přispívá do jisté míry k uspokojování potřeb veřejného zájmu a s ohledem na své monopolní postavení v dopravě ropy do České republiky představuje strategicky významnou společnost.

V.

Závěr k odvolacímu řízení

S odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. dále Úřad dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro to, aby povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout, a to s ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a tedy v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Nadřízenému orgánu v tomto případě nezbylo, než dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu napadené rozhodnutí zrušit, a věc vrátit k novému projednání, jelikož nebylo možné, aby ve věci sám rozhodl.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat.

Praha 29. března 2021

Mgr. Markéta Pokorná
vedoucí oddělení rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. MERO ČR, Veltruská 748, 278 01 Kralupy nad Vltavou, ID DS: a4we6rx
2. Hlídač státu, z.ú., zastoupený panem [REDACTED] ředitelem, Velenovského 648, 251 64 Mnichovice, ID DS: a9jia5t